

เมนูข้อมูล

นายคิต้า

อาจไม่ใช่อาณาจักรที่เชื่อ

หลังการรัฐประหารใหม่ๆ เมื่อแผนการจัดการประเทศออกมาในรูปแบบให้ 5 องค์กรหลัก หรือที่เรียกว่าแม่น้ำ 5 สายเข้ามาจัดการ โดยอำนาจสูงสุดยังเป็นคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ที่รัฐธรรมนูญ (ฉบับชั่วคราว) ให้บทบาทไว้อย่างกว้างขวางถึงขนาดใช้อำนาจอธิปไตยทั้ง 3 ได้หมด ทำให้เกิดความเชื่อที่ว่าแม่น้ำจะมีสภาพปฏิรูปแห่งชาติ สภานิติบัญญัติแห่งชาติ และกรรมาธิการยกร่างรัฐธรรมนูญเข้ามามีบทบาทในการจัดโครงสร้างอำนาจประเทศ แต่ทิศทางและแนวโน้มคงเป็นไปตามที่มีการกำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว

ในแนวทางกว้างๆ สองแนว คือหนึ่ง ให้เป็นประชาธิปไตยตามความคิดของคนกลุ่มหนึ่งที่มองในทางว่าสิทธิในการมีส่วนร่วมปกครองประเทศของคนไม่ควรเท่ากัน คนบางกลุ่มควรมีสิทธิมากกว่าคนกลุ่มอื่น เพราะเป็นผู้มีความรู้ หรือฐานะทางสังคมเหนือกว่า

แนวทางนี้พยายามเสนอข้อมูลและความคิดว่าประชาธิปไตยของแต่ละประเทศเป็นเรื่องของความเหมาะสมในประเทศนั้นๆ

ขณะที่อีกกลุ่มหนึ่งมองว่าการปรับโครงสร้างอำนาจในการบริหารจัดการประเทศควรจะต้องเริ่มต้นที่จิตสำนึกว่าทุกคนมีสิทธิที่เท่าเทียมกัน

ประชาธิปไตยเป็นหลักสากลในเรื่องการเคารพสิทธิของกันและกัน

ในความแตกต่างนี้มีความเชื่อกันก่อนหน้านี้ว่าทิศทางการออกแบบอำนาจหลังการรัฐประหารจะเป็นไปในแนวทางแรก

เพราะความวุ่นวายที่เกิดขึ้นในช่วงที่ผ่านมาเป็นเพราะประเทศเราใช้แนวทางหลัง ซึ่งก่อให้เกิดการเมืองที่ไม่มีคุณภาพ เกิดการคอร์รัปชัน และการผูกขาดอำนาจโดยกลุ่มทุนที่ได้เปรียบในการขึ้นการใช้สิทธิของประชาชน

แต่นั้นเป็นความเชื่อที่หลังรัฐประหารจะมีการออกแบบให้ไปในแนวทางที่สอง

เป็นความเชื่อที่ทำให้คนกลุ่มหนึ่งรู้สึกยินดีบริดา และทำให้คนอีกกลุ่มหนึ่งที่เชื่อไปในทางเดียวกันรู้สึกไม่สบายใจ

อย่างไรก็ตาม มาถึงวันนี้ดูเหมือนว่าไม่แน่ว่าการจัดโครงสร้างอำนาจที่กำลังเกิดขึ้นจะเป็นไปตามความเชื่อดังกล่าว

เพราะหากเป็นไปตามความเชื่อนั้นหมายความว่าประชาชนส่วนใหญ่ไม่คิดที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมมากนัก รอแค่จะทำให้สิทธิอย่างไรก็ตาม

แต่วันนี้ดูเหมือนว่าจะไม่ใช่เช่นนั้น

ผลสำรวจของกรุงเทพโพลล์ล่าสุด ในคำถามที่ว่า ประชาชนร้อยละ 71.2 อยากให้มีการทำประชามติในการรับร่างรัฐธรรมนูญ มีร้อยละ 12.4 ไม่อยากให้มี ขณะที่ร้อยละ 16.4 ไม่แน่ใจ

แสดงว่าประชาชนส่วนใหญ่ต้องการมีสิทธิที่จะกำหนดโครงสร้างอำนาจบริหารประเทศ ที่ไม่ใส่ใจมีเพียงน้อยนิดแค่อ้อยละ 12.4

หากจะตีความว่าการเรียกหาประชามติว่าเป็นการแสดงออกถึงความปรารถนาในสิทธิที่เท่าเทียม คงไม่ใช่เรื่องเกินเลยนัก

นั่นหมายความว่าหากมีความพยายามที่จะนำพา

ประเทศไปในทางที่กำหนดโครงสร้างอำนาจโดยให้คนกลุ่มหนึ่งมีสิทธิที่เหนือกว่าคนอีกกลุ่มหนึ่งคงเป็นไปได้ยากนัก เพราะประชาชนส่วนใหญ่ต้องการมีส่วนร่วม

และด้วยท่าทีเช่นนี้ จะเห็นว่าการทำงานของสภาพปฏิรูปแห่งชาติที่ก่อนหน้านี้เชื่อกันว่าน่าจะควบคุมได้ มาถึงวันนี้ค่อนข้างมีแนวโน้มแล้วว่าความขัดแย้งทางความคิดแนวทางการปฏิรูปเกิดขึ้นไม่น้อย

บางกลุ่มพยายามควบคุม แต่มีบางคนก็แสดงท่าทีแข็งขืนยืนยันความคิดของตัวเอง นี่เป็นเพียงแค่เริ่มต้นการทำงาน ประเด็นต่างๆ ที่เสนอมายังไม่มีการยืนยันอย่างแข็งขัน

หากถึงช่วงท้ายๆ ที่จะต้องสรุปแนวทางที่ชัดเจนกันจริงๆ ว่าจะออกแบบโครงสร้างอำนาจอย่างไร

เป็นไปได้สูงมากที่การปะทะทางความคิดจะรุนแรงขึ้น

ในโลกที่ผู้คนเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้ง่ายขึ้นทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ ความรู้และความคิดไม่ได้ถูกผูกขาดที่คนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งแต่กระจายออกไปในวงกว้างอย่างรวดเร็วและกว้างขวาง

เมื่อความรู้และความคิดคือตัวสร้างความเชื่อ ความศรัทธา ซึ่งคืออำนาจที่แท้จริงไม่สามารถผูกขาดได้

การไม่ฟังเสียงคนส่วนใหญ่เพราะไม่เชื่อในคุณภาพ สงสัยในความคิดของคนอื่น อาจจะทำให้หาข้อสรุปได้ไม่ง่ายขึ้น ●